

gjøre nogen absolut Modstand mod denne Bestemmelse. § 3 forstaar jeg derimod ikke, og den fører vistnok ikke i den Retning, som den bør føre. Paragrafen lyder jo saaledes: "Stævning mister ikke sin Gyldighed, fordi den er forkyndt, forinden Forligsmægling har fundet Sted, men hvis Forligsmæglingen ikke er sluttet til den Tid, Stævningen falder i Rette, har Sagsøgeren, hvis han ikke vil se Sagen afvist, at begjære Udsættelse, indtil Forligsmæglingen er sluttet, og Trettelæggelsen samt Betalingen derfor stilles da i Bero saalænge." Jeg forstaar ikke, at det paa dette Tidspunkt af Sagen kan være Tale om nogen Udsættelse, naar man med Trettelæggelse mener det Samme som Inkamination af Sagen; thi før Sagen bliver irettelagt eller inkamineret, har Dommeren ikke det Mindste med Sagen at gjøre, han kan herhen behøve eller nægte Anstand, Sagen er ikke indbragt for Retten, før den bliver inkamineret, og bliver Sagen først inkamineret og irettelagt, maa man nok sige, at saa bliver Forligsmæglingen uden Betydning. Det, man har havt for Øie med denne Paragraf, er nærmest de Tilfælde, hvor der er Fare for, at en Person vil rejse bort og saaledes unddrage sig Retsforfølgningen, men den Fordel, der naas i disse specielle Tilfælde, som der her kan være Tale om, kjøber man efter min Mening altfor dyrt. Thi naar Sagen først er irettelagt og vedkommende Part har havt Udgifter paa den ved at udtage Stævning m. v. — selv om Gehyret for Inkamination ikke er blevet betalt eller skal betales, skal der jo betales for Stævning og dens Forkyndelse m. v. — saa kommer der et Stridspunkt til, der skal afgjøres, og man veed, hvor stor en Rolle Sagens Omkostninger mange Gange kunne spille ved Forligsprøve, saa jeg for mit Vedkommende ønsker bestemt, at Paragrafen udgaar af Lovforslaget. Derimod har jeg ingen Indvendinger at gjøre mod § 1, og jeg har megen Sympathi med § 4, hvortil § 6 første og andet Stykke slutter sig. Det er et betydeligt Fremskridt fra det Bestaaende, og disse Paragrafer gaa i den rigtige Retning. Forligslovgivningen er jo fra Begyndelsen af bygget paa den Tanke, at det alene var Lægsfolk, der skulde beskæftige sig dermed, dels som Forligsmæglere, dels ogsaa derved, at enhver Part kunde skrive sin Klage selv uden at behøve sagkyndig Bistand. Man veed jo imidlertid, hvorledes Bestemmelsen i Forligslovgivningen, at ingen Sag maatte påskjendes ved Domstolene, uden at den har været behandlet ved Forligskommissionen, bliver forstaaet og opfattet. Den bliver opfattet saaledes,

at ingen Søgmaalsgrund eller Baastrand senere kan komme frem, naar den ikke har været Gjenstand for Forligsprøve eller har været nævnt i Forligsklagen. Dette har ført en Uendelighed af Formalitetsprocedurer med sig, navnlig naar vedkommende Part har skrevet Klagen selv, og ikke en Sagsfører har affattet den. Saa komme Sagsførerne med alle mulige og umulige Indvendinger om, at dette eller hint ikke har været Gjenstand for Forligsprøve, for at se at faae Sagen afvist, men det bliver affaaet ved § 4, hvor der staar, at naar Sagen i sin Almindelighed har været Gjenstand for Forligsprøve, skal det betragtes som om Sagen i sin Helhed har været til Forligsprøve, og efter § 6, hvor der staar, at Sagen ikke kan afvises paa Grund af en eller anden Mangel ved Forligsmæglingen, men Dommeren kan opstaae Stjøn over, om Sagen i sin Almindelighed har været Gjenstand for Forligsprøve. Jeg mener, at disse Paragrafer ere et betydeligt Fremskridt, og at deres Bestemmelser gaa i den rigtige Retning. Naar der i § 7 staar, at dersom en Forligskommissær uberettiget har nægtet at behandle en Sag eller har nægtet at henvide den til Retten, kan Retten paadømme Sagen uden Forligsprøve, saa havde jeg nok ønsket, at Retten skulde prøve Forlig, idet jeg ønsker, at der skulde prøves Forlig saavidt muligt i enhver Sag, men det er jo et mindre Spørgsmaal, som jeg nok mener, der kan opnaaes Overenskomst om. Efter mine Udtalelser vil det vistnok stjønes, at jeg sætter Pris paa, at dette Lovforslag kan blive gennemført, og mener, at det er et betydeligt Fremskridt fra det nu Bestaaende, navnlig hvad § 6, 1ste og 2det Stykke angaar, og jeg vil imodkomme det andet Thing paa det Punkt, som vil lægge de største Hindringer i Veien for Lovforslaget, idet jeg nemlig ikke absolut gjør Fordring paa fra min Side, at Retten ex officio skal undersøge, om der har været tilstrækkelig Grund til, at Vedkommende ikke har givet personligt Møde. Jeg vil saaledes anbefale Lovforslaget, og haaber, at man kan enes om de Ting, der ligge os imellem.

Clausen: Jeg tror, at det kunde have været fuldt saa rigtigt, naar vi skulde behandle et nyt Lovforslag om Forligsvæsenets Ordning, at vi da havde faaet samlet alle de Bestemmelser, der vedrøre Forligsinstitutionen, i et nyt Lovforslag. Jeg vilde have ønsket, at den ærede Minister vilde have gjort dette, da han forelaede os dette Lovforslag. Der er jo forskellige Meninger om, hvilken Nytte Forligsinstitutionen gjør. Jeg er nu af den Mening, at